

NORGES HØYESTERETT

D O M

avsagt 9. desember 2020 av Høyesterett i avdeling med

dommer Jens Edvin A. Skoghøy
dommer Henrik Bull
dommer Wenche Elizabeth Arntzen
dommer Espen Bergh
dommer Kine Steinsvik

HR-2020-2372-A, (sak nr. 20-045136SIV-HRET)
Anke over Gulating lagmannsretts dom 20. desember 2019

A

(advokat Christoffer Adrian Falkeid
– til prøve)

mot

Staten v/Justis- og beredskapsdepartementet

(advokat Knut-Fredrik Haug-Hustad)

S T E M M E G I V N I N G

(1) Dommer **Bull:**

Sakens spørsmål og bakgrunn

- (2) Saken gjelder gyldigheten av et vedtak om registrering av DNA-profil i politiets identitetsregister. Spørsmålet er om slik registrering er et uforholdsmessig inngrep i privatlivet i strid med Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) artikkel 8.
- (3) A ble 4. august 2016 dømt til fengsel i 18 dager og en bot på 40 000 kroner for forsøk på promillekjøring. Analyseresultatet viste en alkoholkonsentrasjon i blodet på 1,75 promille. Etter at dommen var blitt rettskraftig, traff politiet 13. januar 2017 vedtak i medhold av politiregisterloven om at hans DNA-profil skulle registreres i politiets identitetsregister. Han ble innkalt til prøvetaking og i den forbindelse informert om klageadgang. A klaget over vedtaket. Klagen var ikke nærmere begrunnet. I vedtak 5. oktober 2017 av Rogaland statsadvokatembeter ble klagen ikke tatt til følge. Det ble kort vist til at politiets vedtak om registrering var «i tråd med lovhjemmelen og de retningslinjer som er gitt for registrering». Etter noe mer kommunikasjon om saken mellom politiet og A avla A DNA-prøve hos politiet 4. april 2017.
- (4) A anla deretter søksmål mot staten ved Justis- og beredskapsdepartementet med påstand om at den lagrede DNA-profilen skulle slettes. Haugaland tingrett avsa 21. desember 2018 dom med slik domsslutning:
- «1. Staten v/Justis- og beredskapsdepartementet besørger sletting av As DNA-profil i identitetsregisteret. Oppfyllelsesfristen er 30 dager fra forkynning av dommen.
 2. Staten v/Justis- og beredskapsdepartementet dømmes til å erstatte As sakskostnader for tingretten med kroner 9 220. Oppfyllelsesfristen er 14 dager fra forkynning av dommen.»
- (5) Staten ved Justis- og beredskapsdepartementet anket dommen til Gulating lagmannsrett. For lagmannsretten endret A påstand til at statsadvokatens vedtak om DNA-registrering var ugyldig. Gulating lagmannsrett avsa 20. desember 2019 dom med slik domsslutning:
- «1. Staten ved Justis- og beredskapsdepartementet frifinnes.
 2. Sakskostnader for tingretten tilkjennes ikke.»
- (6) A har anket lagmannsrettens dom til Høyesterett. Anken gjelder lagmannsrettens rettsanvendelse.

Partenes syn på saken

(7) Den ankende part – A – har i korte trekk anført:

- (8) Registreringen av As DNA-profil i politiets identitetsregister som følge av en straffedom for forsøk på promillekjøring er i strid med EMK artikkel 8 om rett til respekt for privatlivet. Registreringen er et uforholdsmessig inngrep i denne retten.
- (9) Det følger av rettspraksis fra Den europeiske menneskerettsdomstol – EMD – at registrering av DNA-profil er et betydelig inngrep i retten til respekt for privatliv, og at staten har en begrenset skjønnsmargin med hensyn til hva som utgjør forholdsmessige inngrep i denne retten. Det følger også av Høyesteretts dom HR-2019-1226-A. Det må foretas en konkret vurdering av omstendighetene i saken holdt opp mot registreringsordningens legitime formål om å forebygge uorden og kriminalitet.
- (10) Lovbruddets alvorlighetsgrad er det mest sentrale elementet i forholdsmessighetsvurderingen i denne saken. Det norske regelverket har i så måte en meget lav terskel for registrering. Politiregisterloven § 12 annet ledd hjemler registrering av DNA-profilen til alle som ilegges straff for lovbrudd som kan medføre frihetsstraff. I et rundskriv fra Riksadvokaten er dette noe innskrenket av kapasitetsårsaker, men terskelen er fortsatt lav. Selv om det ikke alltid vil være uforholdsmessig å pålegge DNA-registrering som følge av promillekjøring, trekker den tross alt begrensede alvorlighetsgraden av det A er dømt for, klart i retning av at registreringen er uforholdsmessig.
- (11) Også den lange oppbevaringstiden – fem år etter at den registrerte er avgått ved døden, altså i realiteten tidsubestemt – og en svært begrenset mulighet for å få registreringen slettet taler klart for at registreringen av As DNA-profil er uforholdsmessig.
- (12) Etter Høyesteretts avgjørelse HR-2018-2241-U om bruk av DNA-profil fra politiets identitetsregister i en farskaps sak er det videre en fare for at registrerte DNA-profiler vil bli brukt utenfor strafferettspleien.
- (13) Lovgivers egen vurdering av forholdsmessigheten er basert på en feilaktig oppfatning av DNA-registrering som et beskjedent inngrep i privatlivet og kan dermed ikke tillegges vekt. Vurderingstemaet er feil.
- (14) Når omstendighetene i saken sammenholdes med EMDs rettspraksis, særlig dom 13. februar 2020 *Gaughran mot Det forente kongerike*, som også gjaldt promillekjøring, må konklusjonen være at registreringen av A er uforholdsmessig og i strid med EMK artikkel 8. De norske kriteriene for DNA-registrering av straffedømte ligner på de britiske, og i *Gaughran*-dommen anså EMD registreringen for å være uforholdsmessig.
- (15) A har nedlagt slik påstand:
- «1. Rogaland statsadvokatembeters vedtak av 5. oktober 2017 er ugyldig.
 2. A tilkjennes sakens omkostninger for tingretten og lagmannsretten.»
- (16) Ankemotparten – *staten ved Justis- og beredskapsdepartementet* – har i det vesentlige gjort gjeldende:
- (17) Registreringen av As DNA-profil i politiets identitetsregister er ikke i strid med EMK artikkel 8.

- (18) En rekke av de mer generelle innvendingene som A har gjort gjeldende mot det norske systemet, ble vurdert av Høyesterett i HR-2019-1226-A, der Høyesterett kom til at disse trekkene ved systemet ikke medførte at det forelå et uforholdsmessig inngrep i retten til respekt for privatlivet. Avgjørelser som EMD har truffet om dette spørsmålet etter Høyesteretts avgjørelse, bekrefter at Høyesteretts vurdering var riktig.
- (19) Det eneste absolutte kravet EMD har satt til terskelen for registrering, er at den ikke må føre til «blanket and indiscriminate» registrering. De norske kriteriene for registrering er ikke det, blant annet ved å stille krav om at det først må foreligge en rettskraftig dom av en viss alvorlighetsgrad.
- (20) Gaughran-saken viser at EMD ikke regner den norske oppbevaringstiden på fem år etter den registrertes død som tidsubestemt registrering – i motsetning til det britiske systemet uten frist overhodet. Muligheten for sletting er nok snever, men ikke så snever at den gjør den norske ordningen til et uforholdsmessig inngrep i privatlivet. Riksadvokaten har videre i kjølvannet av HR-2019-1226-A innskjerpet betydningen av å praktisere regelverket i overensstemmelse med rettspraksis fra Norge og EMD.
- (21) Høyesteretts avgjørelse HR-2018-2241-U om bruk av DNA-profil i en farskaps sak gjaldt en meget spesiell situasjon og sier lite om muligheten mer generelt for bruk utenfor strafferettspleien. Selv den bruken som ble godtatt, er nå foreslått forbudt i et høringsbrev fra Justis- og beredskapsdepartementet.
- (22) Lovgivers vurdering av forholdsmessigheten var inngående og ble grundig behandlet av Høyesterett i HR-2019-1226-A.
- (23) Heller ikke en samlet vurdering av alle elementer i saken kan føre til at registreringen av As DNA-profil som følge av dommen for forsøk på promillekjøring er uforholdsmessig og i strid med EMK. EMDs dom i Gaughran-saken gir støtte til en slik konklusjonen.
- (24) Staten ved Justis- og beredskapsdepartementet har nedlagt slik påstand:

«Anken forkastes.»

Mitt syn på saken

Rettslige utgangspunkter – forholdet til Høyesteretts avgjørelse HR-2019-1226-A

- (25) Forholdet mellom det norske systemet for registrering av DNA-profiler i politiets identitetsregister og EMK artikkel 8 om retten til respekt for privatlivet var gjenstand for en omfattende drøftelse i Høyesteretts dom HR-2019-1226-A. Den saken gjaldt registrering på grunnlag av en dom på fengsel i ett år og seks måneder, hvorav seks måneder betinget, og en bot på 225 000 kroner for overtredelse av ligningsloven. Under dissens 4–1 kom Høyesterett til at registreringen ikke var i strid med EMK artikkel 8. Dommen inneholder en grundig gjennomgang av registreringssystemet, regelverket, lovhistorikken og EMDs avgjørelser om forholdet mellom EMK artikkel 8 og ordninger for DNA-registrering til bruk i strafferettspleien i andre europeiske land. Jeg viser til denne gjennomgangen og nøyer meg i det følgende med en mindre omfattende fremstilling av det norske systemet og EMDs rettspraksis om spørsmålet.

- (26) Det denne saken bringer av nye problemstillinger, er særlig at A er dømt til en adskillig mildere straff enn den registrerte i HR-2019-1226-A. Videre er det kommet noen nye avgjørelser fra EMD som ytterligere avklarer EMDs syn på forholdsmessigheten av DNA-registrering i forbindelse med lovbrudd.

Nærmere om registreringsordningen

- (27) Det følger av politiregisterloven § 12 at politiet skal føre et DNA-register som består av et identitetsregister, et etterforskningsregister og et sporingsregister. Alle som er idømt straff for en handling som etter loven kan medføre frihetsstraff, kan registreres i identitetsregisteret. I forarbeidene, Ot.prp. nr. 19 (2006–2007) side 19–20, er det imidlertid lagt opp til at hjemmelen ikke nødvendigvis skulle utnyttes fullt ut, dels på grunn av kapasitetshensyn og dels fordi det neppe var behov for det. Den nærmere avgrensningen er i praksis overlatt til Riksadvokaten. Ettersom det er Riksadvokatens retningslinjer som er styrende for registreringspraksis, mener jeg det er disse som må legges til grunn for den nærmere vurderingen av forholdet til EMK artikkel 8.
- (28) I Riksadvokatens retningslinjer 17. oktober 2012 del II er hovedregelen at alle som er idømt ubetinget fengsel eller straff som idømmes i stedet for fengselsstraff – forvaring, ungdomsstraff eller samfunnsstraff – skal registreres. Videre skal i visse tilfeller også de som er idømt betinget fengsel eller bot, eller som har vedtatt forelegg, registreres. Dette gjelder domfellelse for narkotikaforbrytelse, seksuallovbrudd, visse typer voldsforbrytelser samt grove tyverier og grove ran. I retningslinjene er det sagt at selv om vilkårene for registrering er oppfylt, «kan registrering *unnlates* dersom det foreligger helt særlige omstendigheter i den enkelte sak som gjør at registrering klart ikke er formålstjenlig». Ut over dette åpner ikke disse retningslinjene for en individuell vurdering av behov eller rimelighet i det enkelte tilfelle, men ettersom registreringen i As tilfelle forutsetter rettskraftig dom på ubetinget fengsel, ligger det et indirekte element av individuell vurdering av handlingens alvorlighet i det.
- (29) Politiregisterloven § 55 gir den registrerte klageadgang til overordnet organ. Som det har fremgått, er det statsadvokatens vedtak i As klagesak som er søksmålsgjenstand i denne saken.
- (30) Selve registreringsordningen er nærmere beskrevet i HR-2019-1226-A avsnitt 27 til 31. Som det fremgår der, består den registrerte DNA-profilen av 17 markører som er unike for vedkommende person. Bortsett fra kjønn gir imidlertid ikke markørene opplysninger som er egnet til å si noe om utseende. De gir heller ikke informasjon om andre arvelige egenskaper eller helserisiko.
- (31) Navn og personopplysninger er knyttet til en annen database, og koblingen mellom databasene skjer ved hjelp av et unikt nummer knyttet til DNA-profilen. DNA-profilene ligger lagret i en lukket database som bare et fåtall personer ved Kripos har tilgang til.
- (32) Selve det biologiske materialet som har vært analysegrunnlag for DNA-profilen, skal ifølge politiregisterforskriften § 45-18 destrueres så snart registreringen er foretatt.

- (33) DNA-profilen gjør det mulig å avdekke slektskap. Bruk av lagrede DNA-profiler til såkalte familie- eller slektskapssøk foretas imidlertid etter det opplyste ikke, fordi man har ansett det for å ligge utenfor det politiregisterloven hjemler. I Norge gjøres det altså ikke søk etter slektninger av en ikke registrert gjerningsperson som man har funnet DNA-spor fra, for på den måten å finne frem til gjerningspersonen.
- (34) Ifølge politiregisterloven § 12 sjette ledd kan opplysningene i DNA-registeret bare brukes i strafferettspleien. Høyesterett tillot likevel i HR-2018-2241-U under dissens at DNA-profilen ble brukt i en farskapssak der det uansett var hjemmel for tvangsmessig innhenting av DNA-prøve, om nødvendig ved bruk av fysisk makt. I den konkrete saken var det imidlertid ikke mulig fordi vedkommende var registrert som utflyttet fra Norge med ukjent oppholdssted. Avgjørelsen gjaldt dermed et særegent tilfelle og kan ikke forstås som et signal om at DNA-profiler i politiets registre kan brukes utenfor strafferettspleien i andre tilfeller. I et høringsnotat fra Justis- og beredskapsdepartementet 26. juni 2020 er det for øvrig foreslått et uttrykkelig forbud også mot bruk som i den aktuelle saken.
- (35) Det følger av politiregisterforskriften § 45-17 at DNA-profilen forblir i registeret inntil fem år etter at den registrerte er død, med mindre «fortsatt registrering åpenbart ikke lenger vil være hensiktsmessig». Politiet foretar imidlertid ikke noen regelmessig vurdering av hensiktsmessigheten ved fortsatt registrering av eget tiltak. Det blir dermed opp til den registrerte selv å begjære sletting. Ved avslag kan vedtaket påklages til overordnet påtalemyndighet, jf. § 45-20. Vanlige regler for domstolsprøving gjelder også. A fikk 14. november 2019 avslag på et krav om sletting som han hadde fremsatt i september samme år, men det er altså ikke dette vedtaket som nå står til prøving for domstolene. For øvrig synes krav om sletting å være svært sjeldne. Kripos hadde per september 2020 bare registrert to saker med anmodning om sletting i identitetsregisteret. Jeg kommer nærmere tilbake til vilkårene for sletting i forbindelse med forholdsmessighetsvurdering etter EMK artikkel 8.

Er registreringen i strid med EMK artikkel 8?

- (36) EMK artikkel 8 lyder slik i norsk oversettelse:
- «1. Enhver har rett til respekt for sitt privatliv og familieliv, sitt hjem og sin korrespondanse.
 2. Det skal ikke skje noe inngrep av offentlig myndighet i utøvelsen av denne rettighet unntatt når dette er i samsvar med loven og er nødvendig i et demokratisk samfunn av hensyn til den nasjonale sikkerhet, offentlige trygghet eller landets økonomiske velferd, for å forebygge uorden eller kriminalitet, for å beskytte helse eller moral, eller for å beskytte andres rettigheter og friheter.»
- (37) Det er klart at registrering av en persons DNA-profil i politiets identitetsregister utgjør et inngrep i vedkommendes privatliv. Som fremholdt i HR-2019-1226-A avsnitt 54 og 55 må da tre vilkår være oppfylt for at registreringen ikke skal være i strid med EMK artikkel 8: Den må ha lovhjemmel, oppfylle et legitimt formål og være forholdsmessig. At kravene til lovhjemmel og til legitimt formål – kriminalitetsbekjempelse – er oppfylt, er åpenbart og heller ikke bestridt. Spørsmålet i saken er om kravet til forholdsmessighet er oppfylt. I

artikkel 8 er det uttrykt som et krav om at inngrepet må være nødvendig i et demokratisk samfunn.

- (38) Jeg nevner at Grunnloven § 102 har en bestemmelse om rett til respekt for privatlivet inspirert av EMK artikkel 8. I rettspraksis er det slått fast at Grunnloven § 102 må tolkes med utgangspunkt i EMK artikkel 8. Jeg viser til HR-2016-2554-P (Holship) avsnitt 81. Forholdet til Grunnloven har imidlertid ikke vært fremme i saken, og jeg går ikke nærmere inn på det.
- (39) Det finnes en rekke avgjørelser fra EMD om forholdsmessigheten av DNA-registrering i straffesaker. I HR-2019-1226-A la Høyesterett til grunn at det må foretas en samlet vurdering av forholdsmessigheten, der alvoret i og karakteren av det lovbruddet som utløser registreringsplikten, oppbevaringstid, slettingsadgang, klagemuligheter og adgangen til rettslig overprøving, og hvordan dataene oppbevares og brukes, vil være sentrale elementer. De EMD-avgjørelsene om forholdsmessigheten av DNA-registrering som er kommet til siden, bekrefter at dette er en riktig tilnærming. I saken her er det særlig lovbruddets karakter og alvor og oppbevaringstiden sammenholdt med slettingsmulighetene som har stått i sentrum.
- (40) Høyesterett kom i HR-2019-1226-A avsnitt 69 til at EMK artikkel 8 ikke innebærer at bare registrering av «DNA-relevante» lovbrudd, altså lovbrudd av en type der DNA-spor regelmessig kan antas å bidra til oppklaring, vil oppfylle forholdsmessighetskravet. Dette står fast. I dom 13. februar 2020 *Gaughran mot Det forente kongerike* kom riktignok EMD til at registreringen av Gaughran i DNA-registeret på grunnlag av en bot for promillekjøring ikke var forholdsmessig. Det var imidlertid etter en samlet forholdsmessighetsvurdering, ikke fordi kriteriet for registrering – i praksis domfellelse for et lovbrudd som kunne medføre fengselsstraff – i seg selv var uakseptabelt.
- (41) Det er for øvrig ikke opplagt at DNA-spor er uten interesse ved etterforskning av promillesaker. Det kan for eksempel i utgangspunktet være tvil om hvem som satt bak rattet under kjøringen, men man finner biologisk materiale som ut fra omstendighetene må antas å stamme fra føreren.
- (42) Bortsett fra et krav om at registreringsadgangen ikke må være «blanket and indiscriminate», jf. storkammerdom 4. desember 2008 *S. og Marper mot Det forente kongerike* avsnitt 125, har ikke EMD oppstilt en absolutt nedre terskel for når registrering kan skje. I den saken kunne også «minor or non-imprisonable offences» lede til registrering, og registrering kunne skje allerede på grunnlag av mistanke, jf. avsnitt 119 i dommen.
- (43) Registreringen av A på bakgrunn av en dom på fengsel i 18 dager med tillegg av en bot for forsøk på promillekjøring må likevel sies å være utslag av en nokså lav terskel. Jo lavere terskelen for registrering er, desto viktigere blir de øvrige trekk ved ordningen i forholdsmessighetsvurderingen. Det er da også disse øvrige trekkene, særlig registreringstidens lengde og slettingsadgangen, som synes å stå sentralt i EMDs forholdsmessighetsvurderinger.
- (44) I HR-2019-1226-A avsnitt 96 ble det lagt til grunn at når registreringen i utgangspunktet blir stående til fem år etter den registrertes død, er det i realiteten tale om tidsubestemt registrering. Hvorvidt registreringsperioden er «indefinite», har betydning i EMDs

avgjørelser om DNA-registrering. Det fremgår av Gaughran-dommen avsnitt 53 sammenholdt med avsnitt 82 at EMD skiller mellom registrering frem til den registrerte er død – en ordning som flere land har – og «indefinite» registrering. Dette synes i avsnitt 81 å være begrunnet i muligheten for å benytte DNA-profilen i saker som gjelder den registrertes etterkommere, slik at registreringen også innebærer et inngrep i deres privatliv. Sett fra den registrertes side vil imidlertid en registrering for resten av livet fremstå som «tidsubestemt» og som et større inngrep enn registrering i en kortere periode. Jeg viser i denne sammenheng til EMDs dom 22. juni 2017 *Aycaguer mot Frankrike* avsnitt 42, der domstolen synes å mene at en 40 års registreringsperiode i praksis utgjør «indefinite storage, or at least as a norm rather than a maximum ... particularly in the case of persons of mature age».

- (45) Det som synes å ha blitt utslagsgivende for EMD både i *Aycaguer*-dommen og *Gaughran*-dommen, er registreringstiden i kombinasjon med at den registrerte ikke hadde muligheter til å kreve sletting. Jeg viser til *Aycaguer*-dommen avsnitt 44 og *Gaughran*-dommen avsnitt 94 og 96. I *Aycaguer*-dommen avsnitt 44 fremholder EMD at en slik mulighet «should be made available» for å sikre at registreringsperioden stod i forhold til lovbruddenes art og formålet med ordningen. I *Gaughran*-dommen avsnitt 94 ble det tilsvarende pekt på at det ikke var mulighet for vurdering av om fortsatt registrering var nødvendig av hensyn til lovbruddets alvor og et fortsatt behov for tidsubestemt oppbevaring:

«There is no provision allowing the applicant to apply to have the data concerning him deleted if conserving the data no longer appeared necessary in view of the nature of the offence, the age of the person concerned, the length of time that has elapsed and the person's current personality Accordingly, the review available to the individual would appear to be so narrow as to be almost hypothetical»

- (46) Med denne uttalelsen har EMD neppe ment å oppstille som minstevilkår at det må kunne foretas en helt fri vurdering av disse momentene holdt opp mot hverandre. Avhengig av hvordan ordningen for øvrig er innrettet, må det være et visst nasjonalt spillerom for å bestemme at terskelen for sletting skal være mer eller mindre høy. Etter mitt skjønn må likevel uttalelsen leses slik at den krever en nokså bred vurdering av forholdsmessigheten ved fortsatt registrering.
- (47) Som jeg tidligere har nevnt, følger det av politiregisterforskriften § 45-17 at DNA-profilen i identitetsregisteret skal slettes «dersom fortsatt registrering åpenbart ikke lenger vil være hensiktsmessig». I foredraget for Kongen i statsråd i tilknytning til vedtakelsen av bestemmelsen, PRE-2014-12-19-1827 punkt 5 er regelen kommentert med at dette kan tenkes dersom «senere hendelser, eksempelvis helsemessige forhold, gjør vedkommende ute av stand til å utføre straffbare handlinger». I lys av uttalelsene i EMDs praksis gir dette etter mitt syn uttrykk for en for streng norm.
- (48) På bakgrunn av lagmannsrettens dom i den saken som Høyesterett pådømte i HR-2019-1226-A, og tingrettens dom i saken her har imidlertid Riksadvokaten i brev til Kripos 17. januar 2019 gitt uttrykk for at Kripos må ta hensyn til norsk rettspraksis og avgjørelser fra EMD ved praktiseringen av politiregisterforskriften § 45-17. Dette er i realiteten en innskjerping av at slettingspraksis må være i overensstemmelse med EMK. I vedtak 28. september 2020 har Riksadvokaten selv fulgt opp dette i en sak som gjaldt en klage over registrering. Klagen ble tatt til følge etter en samlet vurdering av tidsforløpet mellom domfellelsen og registreringen, lovbruddets karakter og alvor og den omstendighet

at domfelte ikke senere var registrert med straffbare forhold. Selv om dette vedtaket gjaldt klage over registrering, ikke spørsmålet om å ta til følge en begjæring om sletting, innebærer det likevel en konkretisering av bredden i det skjønn som Kripas etter Riksadvokatens brev 17. januar 2019 må utvise også i saker om sletting.

- (49) Man kan på denne bakgrunn spørre om det vil være hensiktsmessig å overveie en endring av ordlyden i politiregisterforskriften § 45-17. Imidlertid legger jeg til grunn at rettstilstanden nå er slik at slettingsadgangen fremover er styrt av de retningslinjene som følger av Høyesteretts og EMDs rettspraksis.
- (50) Når man sammenholder terskelen for registrering med registreringstidens lengde og adgangen til sletting basert på en reell forholdsmessighetsvurdering, er jeg kommet til at registreringen av As DNA-profil i politiets identitetsregister ikke utgjør et uforholdsmessig inngrep i privatlivet i strid med EMK artikkel 8.
- (51) Jeg har tidligere beskrevet de sider ved registreringsordningen som gjelder sikring av selve informasjonen og adgangen til bruk utenfor strafferettspleien. Disse sidene er også behandlet av Høyesterett i HR-2019-1226-A, og de kan da etter mitt syn ikke lede til en annen konklusjon.

Konklusjon

- (52) Jeg stemmer etter dette for denne

D O M :

Anken forkastes.

- (53) Dommer **Arntzen:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (54) Dommer **Steinsvik:** Likeså.
- (55) Dommer **Bergh:** Likeså.
- (56) Dommer **Skoghøy:** Likeså.
- (57) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

Anken forkastes.